

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: I ANLEDNING AF HENDES KONGELIGE MAJESTÆTS DRONNING JULIANA MARIA ... (1778)

Citation: Ewald, Johannes: "I ANLEDNING AF HENDES KONGELIGE MAJESTÆTS DRONNING JULIANA MARIA ... (1778)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 135. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald05val-shoot-workid77260.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

I ANLEDNING AF HENDES KONGELIGE MAJESTÆTS DRONNING JULIANA MARIA HØIE FØDSELS-FEST DEN 4. SEPTEMBER 1778

STORT er Dit Navn, Du Cimbrernes Veninde! -
Dets Lyd er høie Hymners Klang;
Og ved dets Kraft, skal Bragas Afkom finde
Et bundløst Veld af Sang.

Glimt af Din Roes skal naae de sidste Skialder,
Og hastig smelte dem, det naaer,
I Minni-Sang om Nordens gyldne Alder,
Og JULIANES Aar! -

Kun jeg, hvis Bryst dens første Straaler fryde -
Jeg, Skiebnens alt for glade Ven,
Som svimler i din Glands, kun jeg vil nyde,
Og ei besyngde den! -

Hvi skulde jeg, som Glæder giennemtrænge,
Afmaale Sprog og Røst? - og slaae
Med sikker Haand de nøiestemte Strænge,
Som ingen hører paa? -

Ei vil jeg trette mig med Sang, og kiøle
Min Fryd med kunstled Harpe-Leg;
Hvor hver, som selv kan see, paastaaer at føle
Dens Magt saa got, som jeg. -

Naar Minni-Sang - Naar Arilds Tider strømme
Igiennem Harpen fra min Siel;
Da smile de, som troe mig ei, og dømmе,
At jeg har siunget vel. -

136

Forundrings Raab, og Bifalds høie Stemme,
Opflamme den roeskierе Skiald,
Og gierne skuffed troer han at fornemme
Sin Ild og Bragas Kald. -

Men neppe svulmer en forvoven Tone,
O Nordens Moder, af din Dyd;
Før hver, som øiner Glandsen af Din Throne,
Forsmaaer dens matte Lyd. -

»Stolt siger man, og daarlig maa du være,
»Som tør anprise Cimbreme,
»Den Himmel, de bestraales af - og lære
»Dit Folk den Kunst at see! -

»Føel, knæl, og græd, som vi, om Du vil prise
»Vor JULIANES ædle Barm;
»Og stræb ei mat, og frostig, at bevise,
»At Soelens Ild er varm! -

Dog stræbte Harpen - - skiønt jeg ydmyg lærte,
At al min Kunst ei skildrer Dig,
Saa sandt, saa stærkt, som hvert et cimbrisk Hierte,
Der blot udøser sig. -

Men Du, selv Du, som Helte-Dyd er Vane,
Som Skialders Roes er daglig Klang;
O store, alt for store JULIANE,
Du føler ei min Sang!

De Toner, som tiltroe sig at ophøie
Din Siel - De - ak de naae den ei,
Ustyrkede ved Smilet af Dit Øie,
Paa dens umaalte Vei. -

Derfor lad seent en Barde, som ei nyder
Dit Vink - som kun Dit Navn betroes,
Naae Bragas Krands ved Klang af dine Dyder,
Ved Gienlyd af Din Roes! -

137

Men jeg, som zitrer i Din Glands - hvis Læbe,
Hvis Hierte smelter i din Lyst;
Min Sang skal stolt attraae dit Smiil - og stræbe
At naae Dit eget Bryst. -

Og naae det skal jeg! - Nordens Engel lærte
Min gyldne Stræng en mægtig Lyd;
Som rask og sikker altid traf Dit Hierte,
Og tvang det til sin Fryd!

Thi Cimbrer vil jeg synge om - og prise
Dit Danmarks Floer og Vext og Fred!
I tusind Straaler skal min Flamme vise,
Dit Folks Lyksalighed. -

I tusind' Toner skal din Siel fornemme,
De elskte Myriaders Held,
Og Nordens Fryd skal bruse i min Stemme,
Tilbage til sit Veld. -

Da skal Dit Smiil bestraale Odins Høie,
Og søge Danne-Harpens Klang -
Og henrykt skal jeg læse i Dit Øie,
At Du har følt min Sang. -

Men naar den da, opflammed ved Dit Minde,
Fortolker Nationers Raab;
Som kalde Dig der' Moder, der' Veninde,
Der' Liv, der' stolte Haab. -

Da skal Din Glæde voxte høit - og ligne
De Danskes Fryd - og blande sig,
Med Normænds Lyst - - Og Du skal selv velsigne
Den Dag, som gav os Dig! -

138